



ת"פ 17821/05/18 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ראשון לציון נגד ח"ל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 17821-05-18 מדינת ישראל נ' ח"ל

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ראשון לציון

נגד

הנאשמת: ח"ל

בשם המאשימה: עו"ד יפית ברדה

בשם הנאשמת: עו"ד רחל גססה

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מעבירת האיומים המיוחסת לה בכתב האישום.

כתב האישום, מענה וראיות הצדדים

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הנאשמת ומר י"ל (להלן: המתלונן) הם בני זוג פרודים ולהם 3 בנות קטינות. ביום 16.3.18 בשעה 01:24 שוחח המתלונן עם הנאשמת וביקש לברר מדוע בתו הקטינה ערה בשעת לילה מאוחרת ושלחה לו מסרון. באותן נסיבות אמרה הנאשמת למתלונן: "אז נראה איך זה יגמר אתה תזדיין טוב מאד אתה תראה...הילדות האלה יהיו אתך בקבר עוד מעט...אל תדאג אם לא יזיינו אותך...".



2. בתשובתה לכתב האישום מיום 29.1.19 לא חלקה הנאשמת על אמירת הדברים המיוחסים לה. בצד זאת טענה כי הדברים נאמרו מתוך סערת רגשות, ללא כל כוונה להפחיד או להקניט את המתלונן. כן טענה שהקשר הדברים שונה מכפי שהובאו בכתב האישום.

3. ביום 10.3.19 התקיימה ישיבת הוכחות. מטעם המאשימה העיד המתלונן והוגשו בהסכמה דיסק ובו הקלטת השיחה בינו לבין הנאשמת (ת/4, להלן: השיחה המפלילה), תמליל השיחה המפלילה (ת/3), מזכר (ת/2) והודעת הנאשמת במשטרה (ת/1). הנאשמת העידה להגנתה ובתום הדיון הצדדים סיכמו.

דיון

4. לא מצאתי להפריד בין תיאור תוכן העדויות וטיעוני הצדדים, לבין הערכת מהימנות וקביעת ממצאים, שיתבררו כולם בפרק הדיון.

השיחה המפלילה

5. לכאורה, הראיה המרכזית היא הקלטת השיחה המפלילה (ת/4), ובה נפתח, אלא שכפי שנראה בהמשך, זוהי אך נקודת המוצא לדיון, שכן לשיחה זו קדמו שיחות והודעות רבות של המתלונן ואחרים מטעמו אל הנאשמת, שיחות שעמדו ברקע לשיחה המפלילה והיוו מצע ובסיס לדברי הנאשמת בשיחה זו.

אין מחלוקת על כך שתמליל השיחה (ת/3) מביא באופן מדויק את תוכנה עלי כתב. לא למותר לציין כי האזנתי להקלטת השיחה בקשב מספר פעמים, תוך השוואה לתמליל, ומצאתי אותו נאמן למקור. לא ראיתי לצטט את מלוא השיחה, ואביא מתוכה קטעים נבחרים:

"מתלונן: אני לא מתכוון לבוא לפה, אני מתחיל עכשיו להסביר לך משהו קטן.
נאשמת: כן.

מתלונן: את צריכה לתת תשובות מה זה כל הגברים שמסתובבים לך בתוך החדר בשתיים עשרה בלילה והילדה שלי נכנסת לטראומות.
נאשמת: סליחה נשמה, מותר לי שיהיו לי חברים בבית, לשבת איתם לשתות בשקט.

...

מתלונן: יופי.. נעים מאד וזהו, שיהיה לך לילה טוב ואת תראי כבר מה, איך זה מתחיל ואיך זה יגמר, ביי.

נאשמת: אז נראה איך זה יגמר, אתה תזדיין טוב מאד אתה תראה.
מתלונן: אין בעיה (נאשמת: מוכיחה לך את זה) הילדות האלה לא יסבלו, זהו.
נאשמת: הילדות האלה גם יהיו אתך בקבר (מתלונן: יופי) עוד מעט.
מתלונן: יהיו איתי, הילדות יהיו אתי בקבר? למה מה אני צריך.
נאשמת: בקבר.



מתלונן: למה מה את מתכוונת לעשות להם?
נאשמת: אני לא לא מתכוונת לעשות כלום כפרה עליהם. ותגיד לזונה שלך שאתן. אין
לה שום קשר לבנות שלי תגיד לה את זה (מילה לא ברורה).
מתלונן: אין דבר כזה אין לה היא בת זוג שלי.
נאשמת: אין לה, שום דבר. שום דבר לא יהיה (מתלונן: היא בת זוג שלי, היא בת זוג
שלי, היא בת זוג שלי) לא יהיה בקבר לא יהיה.
...
נאשמת: אל תדאג אם לא יזיינו אותך לילה טוב.
מתלונן: לילה טוב"

הנה כי כן, הנאשמת אמרה בשיחה המפלילה את האמירות המיוחסות לה, כפי שאישרה בתשובתה לכתב
האישום. האם אמירות אלו עשויות להוות איום כלפי המתלונן? בוודאי. האמירות "הילדות האלה גם יהיו איתך בקבר" ו-
"אל תדאג אם לא יזיינו אותך", עשויות בהחלט לענות על הגדרת עבירת האיומים.

עדות המתלונן

6. המתלונן בחקירתו הראשית תיאר את הנסיבות בגינן פנה אל הנאשמת באותו לילה. הוא תיאר תוכן שיחה בין
אחת מבנותיו לבין אחותו. אחותו ובתו של המתלונן לא העידו במשפט, ומכאן ברי כי עצם קיומה של שיחה בין השתיים,
ותוכנה של השיחה (ככל שזו התקיימה), הם בגדר עדות שמועה בלתי קבילה (פרוטוקול עמוד 7 שורה 13). המתלונן
סיפר כי לפני ששוחח עם הנאשמת, שלחה לו בתו "הודעה עם פרצופים בוכים". לדבריו, התקשר לנאשמת כי "רציתי
להבין למה הילדה שלי מוזנחת ולא יכולה להגיד לאמא שלה מה מפריע לה בשעה 12 בלילה, כשיש מוזיקה בסלון וגבר
בחדר. הם עשו קריוקי בסלון ו... עשו קריוקי בסלון והבת שלי התעוררה בתוך הבלגן הזה" (פרוטוקול עמוד 8 שורות
6-4).

7. בחקירתו הנגדית אישר כי כעס מאד על הנאשמת ממנה נפרד לטענתו לאחר שבגדה בו (פרוטוקול עמוד 9
שורות 5-9). כן אישר כי כעס עליה באותו יום, ועל רקע זה התקשר אליה מספר רב של פעמים "ש. בשיחה בינכם
באותו יום של האירוע אתה כועס, ושומעים את זה? ת. על מה אני כועס? ש. אתה כעסת עליה כמו שאמרת היום שהיא
נמצאת עם גברים ודיברת בטון מאד כועס כלפיה? ת. ברור. ש. אתה התקשרת אליה המון פעמים באותו יום? ת. ברור,
אני רוצה לדעת מה עם הילדות, הן נמצאות בחפלה בשעה 1:00 בלילה, עוד 5 שעות יש להן בית ספר, אוי ואבוי לי אם
אני לא אדע מה קורה. ש. מלבד השיחה הזאת איתה היו הרבה שיחות גם? ת. היו הרבה שיחות שלא כיף היה לדבר.
רציתי להביא אותה למצב שאני והיא נטו לכיוון הילדות, שלא תחשוב לכיוון אחר. ש. כמו שאתה אומר, היו הרבה שיחות
לפני אותה שיחה ובשיחות האלה רבתם ודיברתם דברים לא יפים? ת. כמו שכל בן אדם שעוזב את הבית ושהוא נפגע
ממשהו שהוא נתן את החיים שלו לבית, והוא קיבל כאפה ונתן לו להתפרק" (פרוטוקול עמוד 9 שורות 10-23).

8. כבר בחקירתו הראשית של המתלונן התרשמתי כי מדובר במי שאיננו מסוגל לנתק עצמו מחייה הפרטיים של
הנאשמת - פרודתו. תשובותיו בחקירתו הנגדית מחזקות את המסקנה כי המתלונן פעל אל מול הנאשמת מתוך תחושת
פגיעה בגבריותו, ובניסיון למנוע ממנה להמשיך בחייה, בין השאר בדרך של בניית זוגיות חדשה. ניכר כי המתלונן ניסה
עמוד 3



לשלוט מרחוק בחייה של הנאשמת. עוד התרשמתי כי המתלונן השתמש בבנותיו כתירוץ לפגיעה בנאשמת, תוך ניסיון להציג פסאדה של אב שרק טובת בנותיו לנגד עיניו: "ש. לאותה חברה הלכת והשמעת לה את ההקלטה והיא אמרה לך למשטרה, אמרת שחגית היא אמא מושלמת. ת. עוד הפעם, אני פה שהילדות שלי יגדלו כמו שצריך, אני לא פה להילחם איתה ולא כלום. אני רוצה שהבנות שלי יגדלו בדרך הכי נכונה שיש, לא בדרכים שאני גדלתי ואני נלחם בשביל שיהיה להן טוב. ש. היום שאתה נלחם שיהיה להן טוב אתה משלם מזונות? ת. משלם מזונות וחוף מזה כל פגישה איתן זה לא פחות מ- 700-800, הן רק מצביעות לי על משהו אני רץ, לוקח הלוואה וקונה. ש. יש הסדרי ראייה? ת. רק טלפון קטן אני מתייצב. ש. יש הסדרי ראייה? ת. לא. ש. אז מתי שנוח לך אתה בא רואה את הבנות? ת. יש להן טלפונים, אני מתקשר אליהן. ש. חגית היא זו שמגדלת אותן? ת. כן" (פרוטוקול עמוד 10 שורה 28 - עמוד 11 שורה 10).

9. המתלונן העיד כי היוזמה להגשת התלונה במשטרה כנגד הנאשמת, הייתה של בת זוגו (פרוטוקול עמוד 7 שורות 14-17, עמוד 10 שורות 3-7). כן אישר בחקירתו הנגדית, כי חרף קיומן של שיחות רבות מאותו הערב בינו לבין הנאשמת, זו הייתה ההקלטה היחידה אותה מצא לנכון למסור למשטרה. נתון זה כשלעצמו מעלה קושי מהותי, לאחר שהמתלונן לא חלק על כך ששיחותיו עם הנאשמת היו "בטון מאד כועס", "שיחות שלא כיף היה לדבר", שיחות בהן רבו ונאמרו "דברים לא יפים". ונשאלת השאלה, הכיצד לא מצאה המשטרה לדרוש מהמתלונן להמציא את הקלטת השיחות האחרות בינו לבין הנאשמת. נוכח עדות המתלונן לפניי, מצאתי כי היעדר תיעוד לשיחות אלו הוא גורם בעל משקל לצורך קבלת החלטה בשאלת אשמתה של הנאשמת.

10. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן על דבריו כלפי הנאשמת: "את תראי כבר מה, איך זה מתחיל ואיך זה ייגמר" (מתוך השיחה המפלילה). על כך השיב "ברור, ברור. התחלת לזרוק מלים? זה ייגמר בזה שאני הולך לתחנה לגמור את העניין הזה. את מתחילה לדבר אתי על הקטע של הילדות? אני חייב לסיים את זה" (פרוטוקול עמוד 10 שורות 11-14). כלומר, המתלונן הסביר כי האמירה שלו כלפי הנאשמת, אמירה שניתן לפרש כאיום כלפיה, נאמרה במענה ובתגובה לאמירות מאיימות שלה בעניין הילדות. דא עקא, המתלונן אמר דברים אלה לנאשמת לפני שהיא אמרה לו את הדברים בגינם היא מואשמת בעבירת איומים. ניסיונו של המתלונן להסביר את הכשל הלוגי בדבריו לא צלח (פרוטוקול עמוד 10 שורות 15-19). לא שוכנעתי בכנות כוונותיו של המתלונן, ומצאתי כי דבריו כלפי הנאשמת עשויים להתפרש כאיום כלפיה, אשר קדם לדבריה כלפיו, והיו חלק מהמניע לאמרותיה.

עדות הנאשמת

11. הנאשמת תיארה את הרקע לשיחת הטלפון בינה לבין המתלונן, איומים חוזרים ונשנים שלו כלפיה כי ידאג לכך שייקחו לה את הבנות, "שאני לא אזכה לראות אור מהן ושהבנות האלה יהיו בפנימייה" (פרוטוקול עמוד 12 שורות 22-25). אשר למאורעות אותו ערב העידה כך: "באותו לילה המדובר, הבנות היו ישנות, שלחתי לו, לאחותו ולחברה שלו צילומים שהבנות ישנות מהפלאפון של הבת שלי, כי אתו אין לי ממש תקשורת. במהלך הערב, זה היה 3-4 שעות רציפות של איומים וקללות מצדו, טלפונים רצופים מאחותו, מחברה שלו וממנו, שזה מה שהוציא אותי משיקול דעתי. בקשר לנאמר, אני לא אומרת שלא אמרתי זאת, אבל אין לי כוונה לפגוע בהן, בחיים לא פגעתי בזבוב, בוודאי שלא אפגע בבנות שלי ובו. אין לי דרכים, רק דרכים חוקיות" (פרוטוקול עמוד 13 שורות 1-5). ובחקירתה הנגדית: "שמעתי את ההודעות בדרך הביתה, כי כמו שהסברתי בהרים לא הייתה קליטה, ואז כשיצאתי מההרים שמעתי את כל ההודעות



שלו עם האיומים והקללות. כשהגעתי כבר הביתה והתחיל הרצף של ההודעות והטלפונים ממנו, מאחותי ומהחברה שלו, התחיל רצף של איומים משלושתם" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 23-25).

12. דבריה אלה של הנאשמת מתיישבים להפליא עם עדותו של המתלונן, שהודה כי ביצע שיחות טלפון רבות אל הנאשמת באותו ערב, שהתנהלו "בטון מאד כועס", "שיחות שלא כיף היה לדבר", שיחות בהן רבו ונאמרו "דברים לא יפים".

13. גם בהודעתה במשטרה (ת/1, שגיאות במקור) סיפרה הנאשמת על איומים של המתלונן וחברתו כלפיה וכלפי הבנות, ועל שפה בוטה ומשפילה אותה נוקט המתלונן כלפיה: "הוא כל הזמן מאיים עליהן (על הבנות - ג"א) בפנימיות, אומר שהם לא יגדלו אתי והם יהיו בפנימייה" (שורות 64-65); "חזרתי הביתה בסביבות 22:30 עם הידיד בשם יהודה כהן שלקח אותי לקברי צדיקים, בדרך הביתה שמעתי את כל ההודעות ששלח לי י"ל שהוא קורא לי זונה ושרמוטה, אני רוצה לציין שהוא מתנכל לי ורוצה להרוס לי לבנות זוגיות חדשה" (שורות 85-87); "כל השיחות הקודמות שלנו זה על הפנימייה, הוא רוצה לקחת אותן ממני לפנימייה, הוא וחברה שלו. היא מאיימת שהיא תיקח לי את הילדות, היא אומרת שהיא חזקה ויש לה קשרים. ש. בסוף השיחה את אומרת לו שיזינו אותי? ת. אז מה אם אני אומרת... הוא קורא לי זונה אז זה אומר שאני זונה? זה סוג של ביטוי כמו שהוא אומר לי שאני מזדיינת עם ערבים, למה את זה אני לא מראה לך?" (שורות 114-118).

14. אני מקבל בעניין זה את עדותה של הנאשמת אותה מצאתי כמהימנה ומתיישבת, כאמור, עם דבריה במשטרה ועם עדותו של המתלונן לפניי. ניכר כי המתלונן לא בחל בשימוש בשפה מבזה, משפילה ומקטינה, תוך ניסיון להלך אימים על הנאשמת, דבר שמצא את ביטויו גם באותו ערב בשיחות טלפון ומסרונים רבים ממנו אליה, וייתכן שאף מאת חברתו.

15. ב"כ המאשימה ביקשה לעמת את הנאשמת עם ה"חפלה" שנערכה בלילה בביתה, בניסיון להסביר את כנות כוונותיו של המתלונן שדאג לכאורה לבנותיו. על כך השיבה הנאשמת: "אני אסביר את העניין, גם בזמן שהייתי עם י"ל היינו עושים חפלות וקריוקי בבית. היו אנשים בבית, חזרתי ב 11 בלילה מקברי צדיקים עם הבחור שהייתי איתו והייתה את החפלה שהבת שלי עשתה וישבתי אתם" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 1-3).

16. אשר לכוונתה באמירה כי הבנות יהיו בקבר, מסרה בהודעתה (ת/1): "לא התכוונתי לזה שהם יהיו איתו בקבר, אני בחיים לא מאיימת על הבנות שלי, אני תמיד רושמת לו שהן מקום ראשון" (שורות 120-121). בחקירתה הנגדית השיבה: "לא זו הייתה הכוונה שלי. הדברים הוצאו מהקשרם, כנראה בסערת הרגשות פלטתי מילה כזו, הכוונה הייתה שביום שאני אהיה בקבר אז הילדות יהיו בפנימייה" (פרוטוקול עמוד 17 שורות 1-2).

17. אני מקבל את עדותה של הנאשמת כמהימנה, ומאמין לה כי בשום שלב לא התכוונה לאיים על המתלונן בגרימת מותן של בנותיה. עדותה זו של הנאשמת מתיישבת עם עדותו של המתלונן "ש. זה משהו שאופייני לה לומר? ת. לא. בגלל שזה לא אופייני לה לומר והיא אמרה את זה, זה הלחיץ אותי. חוץ מהקטע של הגברים שפוגעים לה בילדות,



היא אמא מושלמת" (פרוטוקול עמוד 8 שורות 21-22).

אמנם, "בני אדם המבצעים פעולה "מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם", ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם" [ואולם - ג"א] "חזקה זו, המבוססת על נסיון החיים, אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה" (ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.14), סעיף ט'). בבחינת דבריה של הנאשמת על רקע הנסיבות והאופן בו התבטא המתלון כלפיה, אין מקום לראות בביטוי בו השתמשה, רק בשל תוכנו, הוכחה מספקת לכוונה להפחיד או להקניט את המתלון.

18. כידוע, היסוד הנפשי בעבירת איומים עשוי להתמלא גם "בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיים...". - רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96, 128 (סעיף 40) (להלן: עניין לם).

נוכח התנהגותו של המתלון כלפי הנאשמת, השיח האלים, המשפיל והמקטין שלו כלפיה, הן בכלל ובאותו ערב בפרט, מצאתי לקבוע כי השפה אותה נקטה הנאשמת כלפי המתלון באה בתגובה לאמירות שלו כלפיה, ולפיכך לא רק שלא ניתן לקבוע שהנאשמת הייתה מודעת לכך שדבריה עלולים להפחיד או להקניט את המתלון, אלא שאדם אובייקטיבי בנעליו של המתלון לא אמור היה לחוש פחד מדבריה של הנאשמת, בנסיבות בהן נאמרו, שכן "הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד" (עניין לם, עמוד 109, סעיף 12).

19. מכאן, אני קובע כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח שהדברים שאמרה הנאשמת עולים, בנסיבות המקרה דן, כדי אמירה מאיימת, ואף לא עמדה בנטל להוכיח כי התקיים בנאשמת יסוד נפשי של כוונה להפחיד או להקניט את המתלון.

20. נוכח המסקנה אליה הגעתי לא ראיתי להידרש לטענותיה הנוספות של הנאשמת בדבר זוטי דברים ושירותים ההליך הפלילי, ואסתפק בכך שטוב הייתה עושה המאשימה אילו שקלה בכובד ראש חזרה מכתב האישום, למצער לאחר שנשמעו העדים והובהרה התמונה הראייתית.

תוצאה

21. אני מורה על זיכוי הנאשמת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.



ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ט, 17 מרץ 2019, במעמד הצדדים